

[Holger K. Nielsen]

beskæftigelse for særlig beskedne mennesker, for mennesker, som ikke lader sig bedrage. Alle, der påstår over for os, at politik er en beskidt ting, lyver. Politik er simpelt hen et arbejde, som kræver særlig rene mennesker, fordi det er særlig nemt at svine sig moralsk til i det.«

Hvad Havel her sætter på dagsordenen, er forholdet mellem politik og moral, og det er der god grund til i dansk politik netop nu.

Tamilsagen er ikke undersøgt til bunds endnu. Men med det, der er kommet frem, er konsekvenserne langt mere dybtgående, end mange i denne sal vil være ved. Tamilsagen er i første række et spørgsmål om den samfundsmoral, vi lever under. Intet demokrati kan fungere uden nogle normer for, hvad der er rigtigt og forkert. Der er tale om nogle spilleregler, som ikke mindst politikerne er nødt til at efterleve.

Hovedproblemet i tamilsagen er den moralske krise for det politiske system, den giver anledning til. Og hvor ubekvemt det end måtte være, er der ingen vej udenom at forholde sig til denne. Og det har intet at gøre med den dommerrapport, som kommer på et senere tidspunkt. Det er i denne forbindelse en direkte politisk skandale, at udenrigsministeren kan blive siddende på sin post, efter at han har forsøgt så klart at blande sig i rettens arbejde. Han burde straks have været fjernet.

Vi stemmer så for dagsordenen i dag og vil konstatere, at det er en meget stor næse, udenrigsministeren har fået. Men udenrigsministeren burde have været fjernet efter sit forsøg på at blande sig i rettens arbejde.

Statsministeren beskæftiger sig i sin åbningstale en del med den udenrigspolitiske situation, og det er forståeligt. Vi har aldrig før oplevet en tid, hvor verdenspolitikken ændrer sig så hurtigt som i disse år. Der er opstået en masse nye og positive muligheder, samtidig med at gamle problemer består og nye opstår.

Et problem, som til stadighed består, er ulandenes håbløse gældssituation. Ulandenes samlede gældsbyrde udgør nu ca. 1.000 mia. dollars, og ulandenes rentebyrde stiller dem i en helt håbløs situation. Det er derfor af største vigtighed, at den hjælp til Østeuropa, som vi støtter, ikke bliver finansieret af nedskæringer i ulandshjælpen. Og det er samtidig vigtigt, at ulandshjælp ikke bliver dansk erhvervspoli-

tik, men en reel hjælp i relation til ulandenes håbløse gældssituation.

Sovjetkommunismens sammenbrud har givet anledning til amerikansk nedrustning og samtidig skabt helt nye muligheder for den europæiske udvikling. Den positive amerikanske nedrustning bør følges op såvel i Sovjet som i Vesteuropa. Også i Danmark er der nu muligheder for en reel nedskæring af militærudgifterne. Det var i denne forbindelse næsten en skæbnens ironi, at der den selv samme dag, som en russisk nedrustningstale blev holdt, blev indgået et forlig mellem regeringen og Socialdemokratiet om indkøb af nye stingermissiler til i alt 990 mio. kr. – og det skal understreges, at de 990 mio. kr. er i 1985-priser. Kan det virkelig være rigtigt, at den danske regering og Socialdemokratiet i denne sag skal overhales venstreom af præsident Bush? Er det ikke netop i en sådan situation, at vi også i Danmark bør gennemføre nedskæringer og besparelser på forsvarsbudgettet?

Og kan vi så ikke få at vide af forligspartierne: Hvad er det for en fjende, stingermissilerne skal bruges imod? Hr. Jens Thoft spurgte i formiddags Venstres ordfører. Han fik ikke noget svar. Kan vi dog ikke få et svar i det mindste fra den socialdemokratiske ordfører: Hvad er det for en fjende, disse nye missiler skal bruges imod?

Under alle omstændigheder er det afgørende for SF, at der under forhandlingerne omkring finansloven allerede i 1992 sker en kraftig nedskæring af militærudgifterne. Og vi foreslår konkret, at der nedskæres med 20 pct.

Vi er helt enige i, at de europæiske muligheder skal udnyttes, men finder det uforståeligt, at regeringen fortsat vil hænge sig fast i EF's unionsudvikling. Jamen er tiden ikke netop nu til at stille en ny dagsorden for det europæiske samarbejde, en dagsorden, som ikke bygger på at opbygge en ny europæisk superstat, men derimod at etablere et virkelig bredt, åbent europæisk samarbejde? Vi synes det og kan ikke acceptere den økonomisk-monetære og den politiske union, som er til forhandling i øjeblikket.

Statsministeren understregede i sin åbnings-tale, at det var tiende gang, han holdt åbnings-talen. Når man holder så mange åbningstaler, bliver man træt, og det prægede så sandelig også statsministerens tale: Ingen perspektiver,